

ELLORHAOUI MY HASSAN

ELLORHAOUI MY HASSAN

Poker d'As

Editura UNIVERSITARIA
Craiova, 2022

Copyright © 2022 Editura Universitaria

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HASSAN, ELLORHAOUI MY

Poker d'As / Ellorhaoui My Hassan. - Craiova :

Universitaria, 2022

Conține bibliografie

ISBN 978-606-14-1853-4

821.411.21

© 2022 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Mulțumiri

*Am deosebita onoare și marea plăcere să mulțumesc echipei literare
a Universității din Craiova.*

*Mulțumesc doamnei profesor doctor Anca Păunescu,
care m-a sprijinit necondiționat pentru cele două volume editate anterior
și pentru prefața acestei cărți.*

*Mii de mulțumiri doamnei redactor Marilena Rizescu,
cu care am avut o colaborare deosebită.*

*Mulțumiri domnului Sorin Tudor, directorul Editurii Universitaria,
care m-a încurajat mereu și care este dispus
să lucrăm în continuare împreună.*

*Cu respect și stimă,
DR. ELLORHAOUI MY HASSAN*

Prefață

Când un scriitor roman are o nouă apariție editorială, nu suntem mirați, ba dimpotrivă ne grăbim să fim printre primii cititori ai cronicilor, dar mai ales ai cărții în sine.

Dar atunci când un medic chirurg marocan este la al treilea roman, redactat în cea mai curată limbă română, deja simțim că timpul nu este suficient pentru lectură și pentru savurarea poveștii din spatele poveștii propriu-zise.

Recenzând primul roman al dnului dr. ELLORHAOUI MY HASSAN, „Mi-am lăsat inima la Craiova”, am trăit cu speranța că voi mai putea călători, măcar prin intermediul meandrelor literare, prin Maroc-ul natal al Domniei Sale. Și am avut parte în romanul de față de călătorii pe trei continente: Europa, Africa și America.

Ne aflăm acum în fața unui roman, pe care o dată ce ai pus mâna nu îl mai poți abandona pe noptieră și te lași cuprins de o călătorie în timp și spațiu, care îți dă senzația de trăiri incandescente, pentru că timpul se comprimă, acțiunea se derulează fulminant, iar personajele se prind într-o horă a destinului.

Se pare că radiografia personajelor feminine a fost laitmotivul acestui roman, tipologii care și-au pus fiecare amprenta, în felul său, pe inima atât de tânără a autorului. Norocul personajului-autor-narator se leagă tot de țara de adopție, România, pentru că o dată studiile încheiate aici, ele trebuie valorificate în țara de origine, dar și peste ocean, unde norocul îi surăde.

Dr. ELLORHAOUI MY HASSAN face, se pare o călătorie inițiatică în America, unde merge să se reculeagă, după o căsătorie eșuată, „40 de ani terminați în 40 de zile”, joacă prin intermediul unei femei la loterie și devine milionarul marocan-american. Știe prea

bine că acești bani trebuie investiți cum se cuvine și din acest punct micile afaceri începute prind contur și dau roade.

Se inspiră din folclorul românesc și pune deoparte „bani albi pentru zile negre”, dar în același timp respectă fiecare femeie ce intră în viața sa, la fel ca un bun creștin român.

Romanul este unul de cea mai bună calitate care trebuie să ajungă în marile biblioteci, dar și în cele personale, este un exemplu de bună practică pentru generațiile tinere, care nu trebuie să își piardă speranță într-un mâine mai bun și un sprijin pentru generația over 40, care consideră că viața se termină, după 25 de ani de carieră.

Cred cu tărie că nu este ultima încercare literară a dl. dr. ELLORHAOUI MY HASSAN, care a închiriat un Dumnezeu al scrierii doar pentru sine, îndemn cititorii de toate vârstele să lectureze minunata poveste de viață, în care viața este un joc de cărți, în care fiecare trebuie să ne considerăm AȘI.

*Conf.univ.dr.habil. Anca Păunescu,
Craiova, noiembrie 2022*

Vremea era plăcută, lumea nu se sătura de plimbările zilnice, iar programul administrativ se termina ceva mai devreme, la orele 16.

Orașul Casablanca, cunoscut pe coasta Atlanticului, se pregătea de petreceri și de plimbări nocturne.

În ciuda faptului că a devenit o metropolă de peste 10 milioane de locuitori, și drept consecință, stigmatizat ca oraș zgomotos și poluat, cu numeroasele sale uzine și autovehicule, Casablanca a rămas totuși un oraș cu un farmec aparte, unde poți să te plimbi pe cornișă sau să zăbovești pe terasele cafenelelor și restaurantelor, care nu dorm aproape deloc.

E stilul mediteranean, al unui popor obișnuit să vegheze tardiv.

Contemplând oamenii, ai un tablou multicolor și diversificat; ai uneori senzația că descoperi în fiecare trecător cu ce se ocupă, alteori că unii își pierd, pur și simplu, timpul, omorându-l cu bună știință.

Piețele nu adorm prea repede, iar străzile orașului rămân animate până mult după miezul nopții.

Bunul meu prieten este născut și crescut în acest oraș; ca mulți alții, nu se plictisea deloc să colinde aceste străzi și să bea ceai sau cafea pe terasele amintite, mai ales în timpul verii.

Mi-a fost coleg de școală, am crescut împreună în același cartier, pe aceeași stradă, unde toată lumea se cunoștea; exista o solidaritate ieșită din comun, un cartier de clasă mijlocie, semnele aparente de bogăție erau cumva ascunse, toți se respectau între ei, fără să țină seama că unul avea mai mult, iar altul mai puțin.

Cartierul avea moscheea sa, piața sa, prăvăliile erau știute de toți, astfel încât un străin era imediat recunoscut. Școala, grădina și liceul erau clădirile cele mai importante din zonă.

Lumea nu ducea lipsă de nimic, sau cel puțin așa ni se părea nouă, tinerilor din cartier. Aveam două locuri preferate de întâlnire: terenul de fotbal și poarta cinematografului, care difuza filme de antologie, mai ales duminica dimineața. Grupurile se constituiau după vârste, cei mai mari erau întotdeauna admirați de cei mai mici, iar scopul nostru era să ajungem la colegiu și la liceu. Mulți dintre noi le-au absolvit și s-au dus apoi la facultățile din Casablanca sau la cele din capitala țării, Rabat.

Eu cu prietenul meu eram suporterii aceluiași club de fotbal și aveam amândoi ureche muzicală, de aceea cântam în corul casei tineretului.

Generația noastră nu a fost agresivă; respectam tradiția și legile în vigoare, ne-a fost întotdeauna frică de părinți și de frații mai mari, temându-ne să nu fim pedepsiți. Fetele cartierului nostru erau respectate, nu exista să faci pe interesantul sau pe Don Juan-ul; ele erau considerate ca făcând parte din familia noastră, o familie mare.

Viața decurgea încet, sigur și frumos. Ieșirile noastre în afara cartierului erau pentru a merge la Oceanul Atlantic, la plimbare sau pentru a face plajă și baie. Cei care strângeau un pic de bani aveau drept la intrare în ștrand, considerat un loc mai sigur și mai luxos. Cei privilegiați plecau vara în vacanță la rude, în alte orașe sau în străinătate, unde locuiau ca emigranți. Ce-i mai invidiam pe cei care trăiau în Belgia, Spania, Germania sau Franța!

Eu și cu prietenul meu SAID – „om fericit”, în arabă – am luat hotărârea să terminăm liceul cu note bune și să încercăm să părăsim țara, să zburăm cu propriile aripi. Am primit amândoi rezultatele cu o enormă bucurie, după trecerea cu succes a bacalaureatului; nici nu pot să vă descriu ce chefuri și petreceri am făcut! Cincisprezece zile după aceea, am început să ne gândim serios la ce vom face pe viitor, ce școală superioară vom urma...

Soarta a făcut ca el să plece în Uniunea Sovietică, unde primise o bursă, iar eu am fost obligat să mai aștept un an, fiind înscris la științe economice, deși medicina mă atrăgea mai mult, fie și prin „contaminare” familială – aveam deja doi frați și două surori, care studiau medicina în străinătate.

M-am despărțit de fratele meu de cruce SAID.

Trecerea mea prin România a fost superbă; cu amintiri frumoase și peripeții extraordinare, pe care le-am povestit, parțial, în doua cărți scrise în limba lui Eminescu, pe care am adoptat-o și am iubit-o. Mi-a plăcut mai mult decât să scriu în limba lui Molière sau în araba literară și poetică, greu de stăpânit.

Limba dumneavoastră m-a cucerit. Au trecut de atunci patruzeci și cinci de ani, dintre care treisprezece trăiți în țara Carpaților și iată-mă, din nou, înapoi, pe Atlanticul meu natal. Multe s-au schimbat, mulți ne-au părăsit; metamorfoza cartierului nostru era de prevăzut: a pierdut din convivialitate, iar structura socială s-a schimbat și ea.

O parte din viața mea a rămas acolo. Munca ne-a obligat să mergem aiurea; eu, de pildă, am rămas timp de trei ani în capitală; Said, la Marrakes. Am plecat singuri, ne-am întors cu soție și copil.

Condițiile ne obligau să lucrăm intens, ca să ne afirmăm potențialul; să ne câștigăm pâinea și să profităm cât putem de viață, în limitele permise.

Familia a crescut, de la trei la șase; am devenit un cuplu cu patru copii: trei fete și un băiat. Am tras tare, împreună cu soția, ca să instruim copiii la nivel înalt și să ne asigurăm că nu vor duce lipsă de nimic.

După vârsta de 55 de ani, sănătatea mea a început să subzecească: am trecut prin trei crize cardiace, un cvadruplu pontaj și

ceva patologii osteo-articulare. Au fost momente dificile, pe care, însă, am reușit să le trec destul de bine.

La un moment dat, fără să intru în detalii, soarta a vrut să pună capăt căsniciei, dintr-o încăpățănare comună; ce s-a construit în patruzeci și ceva de ani, s-a prăbușit în patruzeci de zile.

Deci, eu sunt eroul acestei cărți și de aici începe povestea mea adevărată POKER D'AS.

Femeile efemere? Fiecare cu zodia lui, unii s-au complicat, nu știu unde au vrut să ajungă, alții se luptă zilnic ca să trăiască demni sau să trăiască cât de cât, să nu atragă atenția. Salvarea lor este credința într-o religie care le promite paradisul, cu o viață splendidă, femei la cerere, râuri de vin și bunătați la îndemână. Sunt foarte mulți care cred în așa ceva, și este dreptul lor să creadă; esențial e să fie cetățeni liniștiți, modești, care să trăiască în mijlocul turmei, fără să atragă atenția mai mult decât trebuie.

Când ne uităm la repartiția bogățiilor de pe pământ, putem să sărim pe loc și să spunem că împărțeala nu este echitabilă... și totuși, există un secret, o enigmă divină, pe care-o știe doar un Dumnezeu, căci fiecare are câte ceva...

Bogăția poate să fie mentală, fizică, științifică etc... unii au bani, dar nu au copii și abia dacă reușesc cu greu prin inseminare în vitro; alții, săraci până la os, se înconjoară de o duzină de urmași... dai de unii deștepți și de alții proști, de te întrebă uneori, dacă merită să mai trăiască printre noi...mulți sunt excentrici, sau debili... cum zic francezii: «avem nevoie de toate ca să constituim o lume».

Stai să te uiți la această lume, ești confuz, nu mai știi ce vrei, virusul consumului este așa de bine inoculat, că foarte puțini trăiesc mulțumindu-se cu puținul pe care-l au. Ambiția, cupiditatea,

interesul, invidia, acumularea te fac să renunți adesea la principiile tale tradiționale, familiale, ba chiar religioase.

Piramida vârstelor a crescut, comparativ cu secolul al 20-lea; și totuși, apariția unor boli sistemice, metabolice, psihice, cardiace și pandemiile virale au demonstrat că pedigreeul uman se deteriorează încet și sigur. Iar boala modernă a stresului, a *burnout*-lui ne atacă pe toți: ochii pe ceas, pe câștig, pe concurență, pe costul vieții, pe noutățile economice, totul pe fundalul unei insecurități mondiale, unde războaiele nu încetează deloc: se temporizează într-o anumită zonă, se aprinde focul în altă parte.

Consumăm fără gust, mâncăm cu dezgust, produsele chimicale, pesticidele, insecticidele, poluarea ne-au invadat până la os, de te întrebi uneori dacă mai există ceva bio...nici atmosfera, nici aerul, pe care-l respirăm, nu este așa cum ar trebui să fie. Trăim, totuși, în această lume, cu toate problemele ei, și ne auto-mințim, ne auto-sugestionăm cu bună știință, spunându-ne mereu că viața este frumoasă, că știința progresează în interesul umanității, că transportul este revoluționat, că avem tratamente moderne; poate că înainte nu se diagnostica lumea cum trebuia, murea în tăcere... Este adevărat că mijloacele noastre medicale s-au dezvoltat enorm, telecomunicațiile la fel, iar lăcomia noastră de consum întrece orice așteptare. Realizați în ce lume trăim? Hoțul devine nobil, femeile ușoare pretind că sunt virgine, politicienii își declară cu patos amorul pentru popor, dar sunt mai ai dracului decât Dracula, și, după ce-i sug sângele, îi dau și sărutul lui Iuda. Aproape totul și-a pierdut farmecul de odinioară; astfel încât, e greu să definești ce sens are viața ta...

Am făcut această introducere ca să vă sensibilizez un pic; sunt convins că și dumneavoastră aveți ce povesti, că fiecare are suferințele lui, și poate că eu n-ar trebui să mă plâng, ba dimpotrivă, să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru bunătățile lui și pentru reușita de care am avut parte. De fapt, profit de această împrejurare, ca să-mi permit să vă dau un sfat: învățați să scrieți, să notați detaliile vieții dumneavoastră, să observați ce se petrece în jur și, în timp, să revizuiți ce ați așternut pe hârtie și să analizați evoluția celor notate. Uneori, se schimbă vremea și situația, deseori constatați c-ați avut dreptate, ba mai mult, scriind des, o să vă ameliorați vrând, nevrând, stilul; și de ce n-ar ieși din dumneavoastră un scriitor reușit, un critic interesant sau un poet talentat?

Cine nu riscă nimic nu obține nimic – este o morală destul de interesantă, care trebuie aplicată cu moderație și cu cap. Am colindat lumea de tânăr, ca să explorez, să știu cum să mă comport în diverse medii culturale și geografice, să fiu umblat, cum se zice - și am învățat multe. Călătoria este o a doua școală a vieții, căci ești confruntat cu fel și fel de lucruri.

Europa și o parte din Asia nu mai constituiau o enigmă pentru mine.

Am refuzat să plec în Statele Unite din două motive: mai întâi, pentru că nu-mi plăcea să fiu cățarat în cer peste Oceanul Atlantic, timp de opt ore; mai apoi, pentru că, deși am o familie numeroasă acolo, compusă din surorile mele – Dumnezeu să le ierte și să le odihnească în pace - și o droaie de veri și nepoți, tot îmi spuneam că trebuie să am o sumă mare de dolari – ceva între 6 și 10000 – ca să mă plimb ca un boier.

Poate că greșesc și eu, virusul societății de consum m-a invadat demult, ar trebui să mă gândesc că, acolo, aproape toate muzeele sunt gratuite, cazarea mi-era asigurată „în familie”, așa încât

n-aș fi avut nevoie decât de un buget mic, pentru niște cadouri și amintiri din SUA.

În urmă cu doi ani, am vizitat totuși Statele Unite. Țara mi-a plăcut, nu numai prin măreția economică, militară și științifică; m-a impresionat, mai ales, prin constatarea că lumea părea fericită, bine dispusă, parcă mulțumită că trăia într-o democrație. Veselia se citea pe fețele lor. Sunt convins că am văzut partea turistică, partea frumoasă și că nici ei nu duc lipsă de probleme. Din cărți, filme sau emisiuni TV, rămăsesem impregnat cu ideea că acolo este Eldorado și că foarte mulți reușesc să realizeze „visul american”. Drogații, cei fără adăpost, hoții sau cerșetorii, cei care trăiesc sub pragul sărăciei, fără muncă fixă și venituri sau asigurări de sănătate, aceștia ascund partea întunecată a țării, nemaivorbind de faptul că armele de foc sunt permise oriunde și oricând. Deseori, auzi de niște evenimente și accidente, de ți se face pielea găinii; unii se ceartă și trag pentru nimic, alții înnebunesc și-și împușcă semenii fără motiv, se pot da multe exemple de acest fel; încă o latură sumbră care nu mi-a plăcut la casa unchiului Sam.

Având familia și cunoștințele mele instalate în regiuni diferite, mi-am propus să plec într-un concediu de lungă durată, să mistuiesc o parte din banii rămași după divorț.

Mărturisesc că echilibrul și rutina, care se instalaseră în 40 de ani de căsnicie, m-au făcut să mă simt un pic mai ciudat, de parcă lipsea cineva sau ceva... Până când am reușit să mă obișnuiesc, recunosc că a trecut ceva timp.

Florida m-a atras cel mai mult în Statele Unite; am stat acolo aproape o lună, găzduit la rude și prieteni. Colindam toată ziua, citeam, dar fără să fiu motivat. Zilele erau triste și mohorâte.

„Visul american” nu era pentru mine; am deja o vârstă respectabilă, nu mai am forța să lucrez, să mă lupt. Nu voi reuși ușor

să obțin echivalarea diplomelor mele aici; este ca un imperiu compus din 50 de state, fiecare cu legile lui, cu specificațiile lui. Niște treburi nu mi-au plăcut la ei: sărăcia la unii, megalomania la alții, o societate de consum aproape irațional, lipsa de istorie, sau, când se vorbește de istorie, începe o poveste tristă și sângeroasă cu indieni...

Gata, plec săptămâna viitoare; încep să-mi fac bagajul – o singură geantă. Nu prea au insistat să rămân, iar aici nu pot să lucrez ca medic, sunt deja în categoria seniorilor. Bani i-am consumat pe țigări, alcool și mâncare, deși n-ar fi trebuit să mă ating de țigări, ar fi trebuit să beau moderat sau aproape deloc și să țin un regim alimentar, care să asigure un echilibru metabolismului și sănătății mele, în general.

Zborul este prevăzut pentru ziua de duminică, la prânz. Vinerea dinainte, am făcut un tur în centru orașului Jacksonville; m-am așezat pe o bancă și priveam niște copii, care se jucau. La un moment dat, se oprește în fața mea o doamnă, care-mi cere câțiva dolari, să mănânce; mi-a fost jenă; în loc să-i dau bani – rezervele mele erau, oricum, aproape epuizate - , i-am întins un sandwich și o sticlă de apă plată. S-a așezat lângă mine și a insistat să împărțim prânzul. Am început să vorbim, la început în engleză, apoi în spaniolă; am înțeles că-și pierduse bărbatul alcoolic, copiii nu s-au interesat niciodată de soarta părinților – avea un băiat și o fată –, acuma dormea sub un pod, neavând o locuință fixă. Noroc ca vremea este clementă în această zonă!

Mi-a părut rău de ea, a insistat să afle câte ceva din povestea mea și, succint, i-am relatat câteva întâmplări.

În acel moment, toată averea mea era de 115 dolari. Când am rezervat biletul întors de avion, nepotul meu m-a asigurat că mă va conduce la autobuzul spre aeroportul din Miami, astfel încât partea financiară a călătoriei de întoarcere era cumva asigurată.

Doamna a mai stat lângă mine o vreme, după care și-a cerut scuze că pleacă. Mi-a fost milă de ea, am scos biletul de 100 de dolari și am insistat să-l ia; în cele din urmă, l-a acceptat.

La revedere! Adios! A dispărut. Eu am rămas pe bancă, trăgând țigară de la țigară; eram obosit, simțeam că trupul meu cedează.

Au trecut aproape 15 minute. Când, o văd că apare din nou; „Hello, Alida, ce faci?” Vine, se așază lângă mine, scoate o hârtie din buzunar. „Ascultă, dragule, ai fost extrem de simpatic cu mine, am un fler ieșit din comun, pari un om cumsecade; mergând spre adăpostul meu, o voce mi-a strigat să joc la loterie; am cumpărat două bilete, fiecare cu 50 de dolari; iată biletul tău. Dacă câștigăm, ne promitem unul altuia că vom împărți câștigul!” Am zâmbit. Săraca, a auzit o voce... înseamnă că e schizofrenă, aude voci...ce voce să te mai îndrume în zilele noastre?!

Bine, dragă, ai „păpat” 100 de dolari, să fii sănătoasă, eu ți i-am dat, să ai ce mânca.

Se ridică, mă pupă pe frunte și mă face să-i promit că o voi căuta, dacă câștig, căci ea va face la fel, dacă va câștiga.

Am făcut o pomană, ce să-mi mai bat capul cu fel și fel de gânduri, iată-mă cu un bilet de loterie de 50 de dolari. Scot o bucată de hârtie, unde scriu adresa mea din Maroc și numărul de telefon.

Drum bun!

Seara, acasă la nepotul meu, m-am tot gândit la această femeie: săraca...singură...totuși generoasă...chiar dacă un pic deranjată la minte...

Ciudată lume! Gata, mă întorc acasă și-mi continui viața, fiindcă nu am o altă destinație, unde să-mi pot câștiga pâinea; pensie nu am, și nici vreo avere ascunsă sau vreun alt venit. Cu copiii nu mai vorbesc, fiecare își vede de treabă și la revedere.

În ziua următoare, sâmbătă, am încercat să mă odihnesc, să fiu proaspăt pentru călătoria, de opt ore de zbor, care mă aștepta.

A venit și ziua plecării, duminică; odată ajunși la gara rutieră, despărțirea de nepotul meu și de familia lui a fost emoționantă.

Sosirea la aeroport, înregistrarea bagajelor, formalitățile... gata, părăsesc SUA, trăiască Africa. Mai aveam două ore până la îmbarcare. Plictisit, m-am uitat în jur: alături de mine stătea un domn, care s-a ridicat, lăsând un ziar pe scaun. Îl iau, ca să-mi treacă timpul.

Pe ultima pagină, scria cu litere mari că biletul câștigător al loteriei din acest an, pe toată țara, a fost vândut în...Florida.

Am zâmbit, dar imediat mi-am adus aminte de bilet. Hai să-l vedem.

Norocul meu e că sunt metodic cu hârtiile și actele mele. Scot biletul. Încep să citesc și să compar numerele, care erau exact cele tipărite de ziar, ca fiind...Lozul cel Mare...Le Gros Lot..., „El Gordo”, în spaniolă.

Inima-mi bătea tot mai tare, capul părea că mi se sparge de durere... bucurie... frică...un amestec de gânduri, pe care încercam să le deslușesc. Nu știam ce să fac. Am un zbor, dar cum să plec, când aveam în fața ochilor un bilet câștigător. Culmea e că nici nu m-am uitat cu atenție la suma câștigată, am reținut doar un milion de dolari.

Noroc că viza o aveam în regulă: din cele 180 de zile autorizate, consumate erau doar 30.

Mi-am scos medicamentele, m-am întors la punctul de control și am cerut să fiu consultat de un medic; fiind cardiac cronic și, în plus, operat pe cord, solicitarea mi-a fost îndeplinită fără probleme.

A trebuit să renunț, bineînțeles, la bagajul înregistrat deja. Nu era de mare valoare, căci aveam acolo numai îmbrăcămintea personală.

Ies afară, respir profund, mă așez și mă uit din nou la biletul de loterie; să pic jos: 320.000.000 - trei sute douăzeci de milioane de dolari!!! Mamă dragă, am devenit multimilionar. Îmi scot aparatul de fotografiat, trag câteva poze, găsesc cu greu un om simpatic, care-mi dă cartela lui, să îl sun pe nepotul meu, să vină să mă recupereze.

Nu a înțeles mai nimic, dar a acceptat să facă un drum de vreo 3-4 ore, până la aeroport. Telefonul meu mobil avea o cartelă înregistrată în Maroc și, cu wifi-ul din aeroport, am vorbit cu fiul meu și l-am rugat să ia de urgență un avion, ca să vină la mine. I-am trimis o poză cu biletul câștigător, trebuia neapărat să am pe cineva, care să mă asiste – n-a fost prea simplu, căci relația mea cu el se deteriorase, după divorțul cu mama sa.

Aveam o stare de neliniște, mă mișcam tot timpul, nu știam ce să fac sau ce să zic. Iată-mă milionar! Dar, stai, să luăm întâi banii...

Nepotul a ajuns după patru ore, i-am spus că m-am răzgândit, că nu mai plec, că vine fiu-meu și că...am un bilet câștigător cu o doamnă, pe care-am cunoscut-o în oraș; nu i-am pomenit nimic de sumă, am preferat să tac. Să ne interesăm mai întâi ce trebuie să facem și unde să mergem.

Cheia era capitala – de acolo trebuie să scot cecul.

A doua zi, a aterizat fiul meu, i-am arătat biletul câștigător și l-am rugat să păstrăm, deocamdată, secretul.

În ziua următoare, am luat avionul spre capitală.

Am reperat unde trebuie să mergem. Până la urmă, am fost obligat să înștiințez o parte din familie. Nu am declarat suma câștigată.